

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ένας Γάλλος Νομάρχης διηγήθηκε σε κάποιο Παρισινό περιοδικό το εξής ανέκδοτο, έντελώς αβέντικο και αληθινό διαρκώνι άνδρμα στο διάφορα ανέκδοτα της γραφειοκρατίας.

Ο δήμαρχος ενός αγροτικού δήμου δέν έννοσος ποτέ τον να είνε τακτικό στις άνακοινώσεις των θανάτων της περιφέρειάς του που άφαιλε ν' άπευθύη στη Νομαρχία.

Ο Νομάρχης άναγκάσθηκε πλέον να του στείλη γραπτή επί- πληξι. Ο δήμαρχος τότε άπήντησε με την εξής επιστολή :

«Κίριε Νομάρχα,

Δέν σας έστειλα κατάλογο των πεθαμένων, γιατί την τελευταία τρι- μηνία δέν πήθαν καινας στην περιφέρειά μας.

«Αν συμβούν τίποτε θάνατοι την άρχόμενη τριμηνία, να μείνετε ήμω- χος. Για να σας εύχαριστήω, θα σας στείλω είδοποίηση... δυο τρεις μω- ρες άναίτερον!».

Την επιστολήν αυτήν την φυά άπει το Νομάρχης ως ιστορικόν κειμήλιον.

γερός.

Στάς Θέβας συνεστήθη ο 'Ιερξ Λόχις. Ο Δήμαρχος Άθηνάιν- αν κελόςε στο έπλα τους Έθνοφύλακις, για τους όποιους τό Όπλοστάσιο Ναυτίλοε έστειλε να πολλά τυφώκια και κάποια σκι υρισμένα έκόνια του 'Ιπικίου. Η Κυβέρνησις συναμολόγησε δάνεο, άπό την Έθνική Τράπεζα 10 εκατομμύριαν δραμίων, ώζω- ρωνε τον Πειραιά με τοπομαχικό, έτοιμάζε τό Στόλο, κ' έδινε τις τελευταίε διαταγές στον άρχηγό των Στρατευμάτων Σκαρλάτο Σούτσο. Ο Ναύσταθμός—που ήταν τότε στον Πόρο—μετεφέρθη για περισσότερη άσφάλεια στο Μοναστήρι της Φανερωμένης, στη Σαλαμίνα. Στον τοίχο της αούλης τον σώζεται άκόμη η άκολουθη σκετική έπιγραφή :

«Επί Βασιλείας Γεωργίου Α'.

Υπονηγόσιον των Ναυτικών Γ. Μπούμπουλη, και διευθύνοντος τον Βασιλικόν Ναύσταθμον Άθ. Μασούλη, μεταφέρθη εκ Πόρου ενταθά ε Β. Ναύσταθμος ενκα σπουδαίω περιτάσει».

Τη 30 Ιανουαρίου 1878»

Οι Πραρβευαί τον Δυνάμενον έπεσαν στον Ύπουργό των Έξωτερικών Θεόδ. Δηληγιάννη προσηλαθόντες να στομαίρουν τον πόλεμο, άλλα παταίσε.

Στάς 21 Ιανουαρίου 1878, ο Έλλ. Στρατός, μετά δοξολογίαν στην πλατεία Άθανασίου Διάκτι, είσιβελο στο Τορκικό έδεφος. Μικροτά έπήγαν οι ιερεις με τ' όρμια των, ροσούντες ίερξ εικόνας, τα λάβαρα, η μοσιακή πιό άνέκρατε τό «ώ λυγερή και κοπερο σπαθίον...», ένω η Τριακοπαγές έτρικύμιζαν τον άέρα και δάκρυα ζωδς άγροιναν τά ράια.

Η δυνάρις του Έλλ. Στρατού άνήχετο σό 25.058 άντρες, με 12 πυροβολαρχίες. Η διάβασις άγνις όπό τρία σημεία : άπό τή Ζούρηα, τή Δερβέν Φούρκα και τή Γιαννιτσού. Οι λίγοι Τουρκοί της Δερβέν Φούρκας άγκατέλειψαν τό Στρατότα τους κ' έφυγαν. Για δυο μέρες άκόμη ο Έλληνας προχωρούσαν άνεμηδιδιστά.

Στάς 23 έφθαναν μικροτά στο Φρούριο του Δοκεκού, όπου άγνάν- τωσαν παρατεταμένους 800 Γκιεζήδες. Με τις πρώτες τοφανίες οι Γκιεζήδες τώβλαν στα πόδια. Οι Έλληνες τους έσοκισαν σαν κοταρία, ός που έβλεπαν τους όποιουσιν ρεκα στο Φρούριο.

Η έπινηξία αυτή έξήγησε τρομερό ένθουσιασμό. «Στην Πό- λη! Στην Πόλη!...» έφώναζαν. Έξαφια, ένω ο Στρατός έτοιμάζε- νο να προβάλλη τό Φρούριο, έβρεο στο βόμβια μία τηλεγραφική διαταγή από τής Άθήνας. Ο Κομμουνισδός διάταξε τό Στρατό να έναυγαρίσει «μιας και άενε άνάροη» στο Έλληνικόν έδαφος!

Τι είνε συμβεσι;

Τη στιγμή που η Άθήνα άνάστατη έπανηγύριζε την προδασι του άπελευθερωτικού Στρατού και στα προπολάια του Πανετι- στήριου γινότανε συνηγιημένηκατη η όρκημοσία της «Πανετιστη- μιακής Φάλαγγος» με φαλαγγόρχη τον Πρώταν Άναγνωστάκη, έφθασε η είδησις ότι ο Ρωσοπονοικικός Άλεξαρς έπαψε και (ι άν- τισταλο έβαν άνακαχη. Αι Δυνάμεις άνάλαβαν να πύσαν την Έλληνική Κυβέρνησι ν' άνακαλήσει τό Στρατό της. Ο Άγγλος Πρέσβης υπέσχοσε ρητάς ότι «κατά τό Συνέδριο περὶ του Ανατολι- κού ζητήματος θά μείνη σκόπιμη και περι τών άξιώσεων της Ελλάδος».

Έτσι, ο Έλλ. Στρατός, με έλλοι και καθήφεια, έναυγαρίσε στο Έλληνικό έδαφος, άλλ' η Έλλάς στο Βερολίνο Συνέδριο του 1881, με τις λίγες έκνιες τοφανίες που έρριξε, έκέρθισε τη Θεω- σαλία και μέρος της Ήπειρου. Και τοτό άποτελει βέβαια ένα με- γάλο θρίαμβο της πολιτικής του Άλεξάνδρου Κομμουνισδού.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΆΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΟΝΤΕΝΕΛΛΟΥ

Ο Διάδοχος τής Γαλλίας και οι άσημοι ποιηται. Η συμβου- λη του Φοντενέλλου. Η όηκτικότης του Πιρν. Η λαίμαργια του Φοντενέλλου. «Cλα με τό λάδι!...» Ολα με τό λάδι!... Τά γραμματα του Φοντενέλλου. Ένας λόγος γραμμένες κατά παραγγελίαν.

Ο διάδοχος τής Γαλλίας ειπε κάποτε του Φοντενέλλου:

— Κάθε τόσο μου φέρουν διάφορα ποιήματα και μ' έρωτούν τή γνώμη μου πάνω σ' αυτά. Δέν μου δίνεις καμμά συμβουλή σύ που είσαι σοφός ;...

— Έδχαρίστω, Ύψηλότατε! άπήνησεν ο Φοντενέλλος. Δέν έχετε παρά ναπαντάτε ότι είνε πολύ άσχημα. Έπει έκάτο ποιημάτων που θά σας φέρουν, είνε ζήτημα αν θά πάτετε ένω δυο φορές!...

***

Ο Φοντενέλλος ήταν πολύ άγαπητός στην Παρισινή Κοινωνία της εποχής του. Δέν περνούσε ήμέρα που να μή λάβη προσκλήση είτε σε γεύμα, είτε σε δείπνο από τους θαυμαστάς του. Γι' αυτό όταν πάθα- νε, ο μάγας σατυρικός ποιητής Πιρν, έλεπόντας να περνώ η κη- θεία του ειπε :

— Σήμερα είνε η πρώτη φορά που ο Φοντενέλλος δέν δήγχε επ' τό σπίτι του για να πάη να φάη!...

***

Ο Γκριμ διηγείται τό παρακάτω ανέκδοτο που δείχνει πόσον έ- γωιστής ήταν ο Φοντενέλλος :

«Ο Φοντενέλλος, λέγει, ήταν τρομερά λαίμαργος, τρελλαινόταν δε κυρίως για τά σπαράγγια με τό λάδι. Κάποιο μεσημέρι, ένας φίλος του—ο άββας Τερασόν—τόν έπεσκέφθη και του ζήτησε να τον κρα- τήση να φάνε.

Ο άββας αυτός τρελλαινόταν έπίσης για τά σπαράγγια, άλλα με τό δούτυρο. Ο Φοντενέλλος, μη μπορώντας να κάμη διαφερετικά έ- κράτησε τον φίλο του να φάνε, παρήγγειλε δε στην μαγειρισά του τά μισά σπαράγγια να τά μαγειρöse με τό δούτυρο προς χάρην του άββα.

Μόλις όμως έκάθησαν στο τραπέζι, ο άββας αισθάνθηκε έξαφνα να κυριεύεται άπό μία παράξην ζάλη και σε λίγο πήθανε από άπο- πλξη! Ο λαίμαργος Φοντενέλλος έβλεπόντας ότι ο φίλος του τά κακάρωσε σηκώθηκε και άντι να τρέξη να φωνάξη κανένα γιατρό, ώρμησε στην κουζίνα και φώναξε στην μαγειρισά :

— Όλα τά σπαράγγια με τό λάδι! Όλα με τό λάδι!...

***

Ο Φοντενέλλος υπάφερε πολύ στο τελευταία χρόνια της ζωής του. Πρώτα κουφάθηκε και ύστερα έλασε σχεδόν έντελως την όραση του. Άιγες, μέρες πριν πείθαν, ο γιατρός του τον ρώτησε τι αισθαιεταν.

— Τίποτε...παρά μόνον τό βάρος της ύπαρξέως μου!...άπήνησεν ο φιλόσοφος.

***

Κάποιος νεαρός δικαστικός παρεκάλεσε κάποτε τον Φοντενέλλο να του ετοιμάσει έναν λόγο τον έποθεν θά άπήγηθε στο δικαστήριο. Ο Φοντενέλλος έξέδρη έδχαρίστας να κάμη αυτή την εθελκία στον νεα- ρό του φίλο και τον ετοιμάσε έλέκκληρο τον λόγο.

Ύστερ από κάμποσι καιρό, ο Φοντενέλλος έτυχε να προσκληθή σε δείπνο από τον πατέρα του νεαρό δικαστικό, στον όποιον τό γυιό του είνε περιουσία, φυσικό, τον λέγο του ως έργο δικό του.

Μετά τά επιδέρητα, τον έρώτησεν πως τον Φοντενέλλο.

— Θα σας διαβάσω ένα ρητορικό λόγο του γυιό μου, για να μου πητε τή γνώμη σας.

Ο Φοντενέλλος ειχε, έχχαίει τό περιστάτικό του λόγου αυτό, με μέλις άκουσε τις πρώτες γραμμές του κειμένου, θυμήθηκε τι άκρίβως ειχε συμβεσι. Κ' έτσι, όταν από τώος ο πατέρας του εβέπη- τους δικαστικός, τον έρώτησεν πως τον ειχε φανε ο «λόγος», ο Φον- τενέλλος, λεχψ...μετριεφροσύνης άπέστρεψε να τον έπαινώσει με κ' ήταν δικός του.

Ο πατέρας του δικαστικό όμως παρεγγήσσε τά εισηρούμενα κατά λόγια του και έσπευσε να τον πη περιμαρμένο καθώς ήταν :

— Άμ' έβδαια...Σεις οι άκαθηματικοί είστε συνηθισμένοι σε λόγους γεμάτους πολυλογίας και ρητορικά πυροτεχνηματα...Ενώ ο λόγος του γυιό μου είνε άσφαιρος, μετριεφρων και λιτός. Πώς θά ήτο δυνα- τόν, λοιπόν, να σας άπαρξω ;...

Κόκκαλο ο Φοντενέλλος!...